

Prou varen fer-se indagacions; més l'autor de la covardia restà en l'anònim. Tothom condemnà el barbre fet en la seguretat de que fou l'obra d'un fanàtic, però ningú no pogué precisar qui del poble podia ésser capaç d'aital felonia. Conjectures, suposicions, i res més. N'hi havia tants de fanàtics en aquell poble, tant en un partit com en l'altre!...

d'orella amb una passió digne d'altre lloc menys concorregut. Una empenta d'altre parella, un cop de colze o de cap involuntari, feren que, aquella agulla de la noia es clavés al front d'ell; però com estarien ells dos d'embadalits, que ell ni va sentir-se de la ferida, ni va adonar-se del regalim de sang que, baixant-li cara avall, li tacava la camisa emmidonada!...

Altres tragèdies han succeït als envelats: l'aigua, la pedregada i el vent han estat sempre elements contraris. Jo he vist un envelat trasplantat per l'acció del vent; altre de plegat com un acordeó per una xafegada; una vela foradada com un garbell per la pedra, i altres calamitats per l'istil.

* * *

No sé si he demostrat el què volia: ço és, que l'envelat no és solament lloc d'esbarjo i d'alegria. L'envelat porta, als pobles una ventada de tragèdia i és quan xics i grans el dematí següent de la festa major contemplen com els carros s'emporten aquell bé-de-Déu de fusta, de velluts, de llustrina, de flors de paper i de lluminàries, perdent-se enllà de l'horitzó, seguint la blanca veta de la carretera camí d'un altre poble més feliç...

RAC

(Dibuixos de l'autor)

Sang a l'Envelat

D'això fa molts anys. Les dones, per a subjectar-se el monyo, portaven al cap una mena d'agulles llargues i primes, que eren una verdadera arma defensiva. Un dia, ballant la dansa a X..., hi havia una parella que, molt apretadets, seguïen el ritme d'una americana d'aquell temps, melangiosa i trista, semblant a un petit poema descriptiu. Ella, la noia, escoltava, ruborosa i acotant el cap, les paraules encisadores que el seu galan desgranava a cau

Cent duros que volen

Si mal no recordo, el fet va succeir-li a la cobla La Principal de La Bisbal. A la mitja-hora de la nit, el representant de dita orquestra cobrà el lloguer (cinc-cents pessetes) tot en plata, que embolicà en un mocador, deixant el paquet sota el seu seient de l'envelat. En acabar el ball, hom s'adonà que els cent duros havien desaparegut. No cal dir la poca gràcia que això va fer als músics.

Diuen que músic pagat no fa bon so. Figureu-vos quin so deu fer el músic robot!...

L'ENVELAT BUIT. — L'envelador ja n'hi pot posar de robes fines i de cortinatges de seda i ja pot treure tot el seu enginy l'electricista.... Un envelat sense noies i joves, és ben poca cosa tanmateix.

(Clisé Guàrdia)